

Krisztus után 245-ben Kis-Ázsiában, Patara városában született, egy gazdag család gyermekeként. Már gyermekkorában is történtek vele csodák. Alig kezdte el iskoláit, mikor Patara városában nagy járvány tört ki, és mint kisgyermek, árvaságra jutott. Ezért a szüleitől örökölt hatalmas vagyonával érsek Nagybátyjához, Patara város kolostorába költözött. Felügyelete mellett nevelkedett, s gyermekévei alatt megszerette a kolostori életet, majd iskoláinak befejeztével a papi hivatást választotta. Életét az emberiségnek és a gyerekek tanítására szentelte. Bárki kérte, mindig segített. Ember szeretete, segítőkészségének híre messze földre eljutott. Az emberek kezdték imáikba foglalni a nevét. 270-ben Jeruzsálembe tartó zarándokúton történtek miatt a tengerészek védőszentjévé vált! Zarándokútról visszafelé, betért imádkozni Anatólia fővárosába, Myra városába, ahol legendás körülmények között püspökké választották.

52 évig volt püspök. Évek alatt a szeretete, a gyerekekkel, emberekkel való törődése miatt annyira megszerették, hogy nem csak püspökük, de még vezetőjüknek is tartottak. Vagyonát a gyerekek és az emberek megsegítésére fordította. Egyszerű emberként élt a nép között, miközben tanított és szeretetet hirdetett. Éhínség idején a teljes Egyházi vagyont a nép étkeztetésére fordította, amiért szembe került az Egyházzal, halála után, ezért az engedetlenségért egy időre ki is tagadták az Egyházból!

Minden este órákig sétált a városka utcáin, beszélgetett az emberekkel, figyelt a gondjaikra. Így történt a legendáját alkotó eset is:

A kolostor szomszédságában él egy elszegényedett nemes ember, aki úgy elnyomorodott, hogy betevő falatra is alig jutott. Három férjhez menés előtt álló lánya azon vitatkozott egy este, hogy melyikük adja el magát rabszolgának, hogy tudjon segíteni a családon, és hogy a másik férjhez tudjon menni. Ekkor ért a nyitott ablak alá Miklós püspök, és meghallotta az alkut. Visszasietett a templomba, és egy marék aranyat kötött keszkenőbe, és bedobta az ablakon. A lányok azt hitték csoda történt. Majd egy év múlva ugyanebben az időben még egy keszkenő aranyat dobott be a második lánynak. Kisiettek, mert lépteket hallottak az ablak alól, s akkor látták, hogy egy piros ruhás öregember siet el a sötétben. Harmadik évben ezen a napon nagyon hideg volt, és zárva találta az ablakot. Ekkor felmászott a sziklaoldalban épült ház tetejére, és a nyitott tűzhely kéményén dobta be az aranyat. A legkisebb lány éppen ekkor tette harisnyáját a kandalló szerű tűzhelybe száradni, és az pont bele esett. Az ismeretlen jótévőről kezdték azt hinni, a hóborította Taurus hegyről, mivel mindig ilyenkor télen történtek ezek a csodák, hogy maga a Tél-Apó jön el ezekkel, az ajándékokkal. Az idő folyamán mégis kitudódott a titok, hogy a jótévő maga Miklós püspök. Ugyanis a legkisebb lánynak bedobott aranyban volt egy olyan darab, amit a helyi aranykereskedő előzőleg adományozott Miklós püspöknek egy szerencsés üzletet követően. Ezt felismerve, már mindenki tudta, hogy ki a titokzatos segítő! De kiderült ez abból is, hogy december 5-én a névnapja előestéjén a hideg idő beköszöntével rendszeresen megajándékozta a gyerekeket mindenféle édességgel. Ezért az adakozásaiért a nép elnevezte "Noel Baba"-nak, ami azt jelenti "Ajándékozó Apa". A keresztényüldözések alatt őt

is elfogták, éhezették, kínozták, de kivégezni nem merték. Fogságából végül kiszabadult, hosszú, békés öregkort ért meg. A legenda szerint lelkét (326-ban) angyalok vitték végső nyughelyére, ahol egy tiszta forrás eredt. Ebből a tiszta forrásból áradó szeretettel küldi legendája a mai gyerekekhez utódát, a Mikulást.